एते कनखला राजन्नृषीणां दयिता नगाः । एषा प्रकाशते गङ्गा युधिष्ठिर महानदी ।
सनत्कुमारो भगवानत्र सिद्धिमगात् पुरा । आजमीढावगाह्यैनां सर्व्वपापैः प्रमोक्ष्यसे ।
अपां ह्रदश्च पुण्याख्यं भृगुतुङ्गश्च पर्व्वतः । उष्णीगङ्गे च कौन्तेय सामात्यः समुपस्पृश ।
आश्रमः स्थूलशिरसो रमणीयः प्रकाशते । अत्र मानञ्च कौन्तेय क्रोधञ्चैव विवर्ज्जय ।
एष रैभ्याश्रमः श्रीमान् पाण्डवेय प्रकाशते । भारद्वाजो यत्र कविर्यवक्रीतो व्यनश्यत । १००००
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ कथं युक्तोऽभवद्ऋषिर्भारद्वाजः प्रतापवान् । किमर्थञ्च यवक्रीतः पुत्रोऽनश्यत वै मुनेः ।
एतत् सर्व्वं यथावृत्तं श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः । कर्म्मभिर्दैवकल्पानां कीर्त्यमानैर्भृशं रमे ।
॥ लोमश उवाच ॥ भरद्वाजश्च रैभ्यश्च सखायौ सम्बभूवतुः । तावूषतुरिहात्यन्तं प्रीयमानावनन्तरं ।
रैभ्यस्य तु सुतावास्तामर्व्वावसुपरावसू । आसीद्यवक्रीः पुत्रस्तु भरद्वाजस्य भारत ।
रैभ्यो विद्वान् सहापत्यस्तपस्वी चेतरोऽभवत् । तयोश्चाप्यतुला कीर्त्तिर्ब्बाल्यात् प्रभृति भारत । १००१५
यवक्रीः पितरं दृष्ट्वा तपस्विनमसत्कृतं । दृष्ट्वाच सत्कृतं विप्रैरैभ्यं पुत्रैः सहानघ ।
पर्य्यतप्यत तेजस्वी मन्युनाऽभिपरिप्लुतः । तपस्तेपे ततो घोरं वेदज्ञानाय पाण्डव ।
स समिद्धेऽग्नावुपाकृत्याङ्गमङ्गं होष्यामि वा मघवंस्तन्निबोध । यद्येतदेवं न करोषि कामं ममेप्सितं देवराजेह सर्व्वं ।
॥ लोमश उवाच ॥ निश्चयं तमभिज्ञाय मुनेस्तस्य महात्मनः । प्रतिवारणहेत्वर्थं बुद्ध्या सञ्चिन्त्य बुद्धिमान् । १००२०
ततः इन्द्रोऽकरोद्रूपं ब्राह्मणस्य तपस्विनः । अनेकशतवर्षस्य दुर्ब्बलस्य सयत्नमणः ।
यवक्रीतस्य यत्तीर्थमुचितं शौचकर्म्मणि । भागीरथ्यां तत्र सेतुं बालुकाभिश्चकार सः ।
यदाऽस्य वदतो वाक्यं न स चक्रे द्विजोत्तमः । बालुकाभिस्ततः शक्रो गङ्गां समभिपूरयन् ।
बालुकामुष्टिमनिशं भागीरथ्यां व्यसर्ज्जयत् । सेतुमभ्यारभच्छक्रो यवक्रीतं निदर्शयन् ।
तं ददर्श यवक्रीतो यत्नवन्तं निबन्धने । प्रहसंश्चाब्रवीद्वाक्यमिदं स मुनिपुङ्गवः । १००२५